

ერეტიკული ჩემობისთვის შერვა და ძველი რუსეთის იმპერიის აღდგენა, ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

მოსკოვის ინტერვიუებში და მოვლელი

მოქმედებს მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

15 Jahre deutsche Anerkennung des georgischen Staates

In diesem Monat ist es zum 15. Male ein bedeutsames Ereignis in der georgischen Geschichte: Vor 15 Jahren, am 24. September 1920 wurde die Unabhängigkeit des jungen georgischen Staates von der großen europäischen Macht, Deutschland, de jure anerkannt und als Folge dieser Anerkennung wurde die gegenseitigen Beziehungen zwischen beiden Staaten aufgestellt.

Diesem Schritt folgte die Anerkennung Georgiens durch andere europäische und außereuropäische Staaten. Für Georgien war dies der Anfang am internationalen Staatensystem der großen Völkerfamilie mit teilzunehmen.

Diese Tatsache bildet für Georgien weder neu noch unbekannt. Georgiens Vergangenheit ist reich und vielfältig. Die georgische Nation hat durch alle Zeiten ihre Eigenheiten bewahrt und nach dem Zeugnis der hervorragendsten Historiker (unter denen Mommsen nicht allein steht) ihren Teil zur Weltgeschichte beigetragen. Von ausnahmsgebender Bedeutung war die wichtige strategisch-geographische Lage des Landes, und die Fähigkeit des Volkes, die geschichtlichen Erfahrungen, die sich in seiner staatlichen Kultur und Tradition stark ausprägen hatten, auszuwerten.

Als mit Ausbruch des Weltkrieges das Weltproblem: Die nationale Befreiung der unterdrückten Völker aktuell wurde und die Schaffung der Grundlagen für eine gerechte Behandlung dieser Völker gekommen schien, erkannte das georgische Volk auf Grund seiner Tradition, sofort die wichtige Bedeutung Deutschlands und setzte alle Hoffnungen auf Deutschland. Ein enger Kreis georgischer Separatisten wirkte von da ab in der Heimat und in Europa, mit den Deutschen zusammen und verband damit das Schicksal seiner Heimat mit dem Deutschlands.

Das kühne Vorgehen der georgischen Bersaglieren (der Chauratsen und Pashas) hat mit ihrer kategorischen Weigerung, Dienst im russischen Heere zu leisten und durch ihre offenkundige Deutschfreundlichkeit, die Tätigkeit der Separatisten erleichtert und motiviert. Die georgische Nation hat den Weg zur Freiheit gesucht.

Der 24. September 1920 war die Krönung dieser Arbeit und Bestrebungen. Der vorstehende Vertreter des kriegsreifen deutschen Heeres, General Franz von Kressenitz, und der höchste Vertreter Georgiens im Kaukasus, General Sudo, bewerteten den Sieg der georgischen Nation.

Das Schicksal hat es anders gewollt! Die befreiende Mission Deutschlands wurde unterbrochen. Der Sieg dieser Mission ist nicht mehr, das die gesegnete Tätigkeit Deutschlands hierbei von

größter geschichtlicher Bedeutung war. Das Resultat ist eine Reihe, von der russischen Despotie betroffene Nationen, die Entzweiung und Gewaltigkeit der nationalen Idee, die heute das Kampf- und Lebensziel der wieder unter der russischen Herrschaft leidenden Nationen ist. Und die Versuche, neue Wege für eine vernünftige Zusammenarbeit zwischen den europäischen und asiatischen Völkern zu finden.

In dieser Politik hat Georgien seine Rolle gespielt. Ohne zu übertrieben behaupten wir, daß Georgien der Vortreiber dieser Bestrebungen war und den Ton für die nächsten und ferneren Nachbarn in Mitteleuropa, ausgeben hat. Lediglich dem Georgien und dem großen Deutschland wurden Verträge abgeschlossen und eine Zusammenarbeit auf der Grundlage voller Gleichberechtigung eingeleitet, die als Vorbild für die zukünftigen normalen Verhältnisse zwischen den Nationen dienen konnten. Das war vor 15 Jahren.

Versäht hat Deutschland aus dem Osten zurückgedrängt. Damit war auch unser und das Schicksal der nationalen Freiheitsbewegung bestiegelt. Die Kräfte aber, die das veranlassen, können nichts als Trutz bieten. Der Kampfplatz war Tel — und Rußland machte reide Trutz. Die alte russische Nationalpolitik war zu Grab getreten. Diese war schon von den ersten Willen des Weltkrieges am Anfang Georgien und dem großen Deutschland hinweggepöbelnd worden und die ersten Schritte der Revolution vergraben sie auf ewig. Das neue Rußland wollte das Nationalproblem mit anderem Mahlsatz und anderen Methoden bewältigen. Der rote Imperialismus Moskows hat den Anspruch auf die Weltbeherrschung, wurde mit der Deklaration voller Befreiung und absoluten Lösung des nationalen Problems verschiebt.

Hier in Europa übernahm der Völkerverbund die universelle Lösung des nationalen Problems. Um sich Handlungsfreiheit bei der Lösung dieser Fragen zu sichern, schuf er sich in der Organisation des „Internationalen Arbeitsrats“, dessen Residenz ebenfalls in Genf ist, ein Universalinstrument mit dem er alle sozialen Probleme lösen wollte.

Die Lösung des Nationalproblems wollte der Völkerverbund auf Grund der nationalen Freiheit, der internationalen Zusammenarbeit und der Wahrung der Kultur- und Rechts-Interessen der einzelnen Nationen durchführen.

Soferaldar ist jedoch nicht das Problem. Eine jegliche Kultur und das Recht misfaßte. Dies gegenständliche Auffassung in der Lösung des Problems zwischen dem Völkerverbund und der UdSSR, ist der Grund, daß der Völkerverbund von beiden führen mußte. Die Beziehungen im

Anfang waren zwischen ihnen voller Widersprüche und Konflikte und jeder von ihnen suchte nach den besten Ausdrücken für den anderen. Der Völkerverbund konnte es aber nicht durchsetzen, daß seine Beschlässe auch für seine Mitglieder bindend wären. Indessen ging Sowjetrussland seinen Weg. Lenin gelang es, mit den kommunistischen Dances der freien Republiken zu kooperieren, die unermesslichen Ressourcen auszubauen und Rußland fast in seine alte Größe wieder herzustellen. Der Völkerverbund wurde seine Hände in Unschuld und überließ die niddrussischen Nationen ihrem Schicksal; er überließ sie der Sowjetunion. Die Unterdrückung der freien Völker durch Rußland bedeutete einen gewaltigen Prestigeverlust des Völkerverbandes in der ganzen Welt.

Gegen den Internationalismus und Weltkommunismus Moskows kämpften nur die nationalen Bewegungen. Der Völkerverbund hat diese weder moralisch noch material unterstützt. Am klarsten offenbarte sich der Standpunkt des Völkerverbandes in der georgischen Frage. Vieledmal daran, weil die Rechtslage und der Kampf des georgischen Volkes am entscheidendsten und intensivsten geführt worden ist, hat der Völkerverbund nicht die Rechte, gegen die Okkupanten, kämpfenden georgischen Volke hat der Völkerverbund den Rat erließ (1924):

„Wir raten dem edlen, georgischen Volke die „alten niddrussischen“ ... (wahrheitsliebend in der georgischen Sprache) ... zu tun, und sich sich für uns sowie für die übrigen 70 Millionen Niddrussen, die unser Los teilen, einzusetzen! Es erfolge die Aufnahme der UdSSR in den Völkerverbund! Die UdSSR ist ein Staat, dessen Konstitution weitestgehend, nach die einzelnen Republiken selbständig sind und auf Wunsch aus der Föderation austreten können. Der Völkerverbund jedoch hat die Sowjetunion als nationaler Staat aufgenommen und ist nicht abgeneigt, alle möglichen Abänderungen der uniaerischen Verfassung in der Zukunft zugeben — sofern solche überhaupt existiert. Der Völkerverbund hat die Erberaubungspolitik Sowjetrusslands verurteilt und sanktioniert, die UdSSR umfaßt nicht auch andere, nicht-russische Republiken wie zum Beispiel die Ukraine des Kaukasus und viele andere. Damit ist zum Völkerverbund auch das Prinzip, auf dem die allgemeine Abstraktion und Befriedigung erliegen, vernichtet worden.“

Über die bisigen Ereignisse wollen wir weniger sprechen, lediglich aber erwähnen, daß die nationalen Bewegungen für den Völkerverbund auch hier fremd und unannehmbar zu sein schienen. Der Völkerverbund hat die UdSSR nicht als den vernünftigen Vorkämpfer des Bolschewismus im Osten

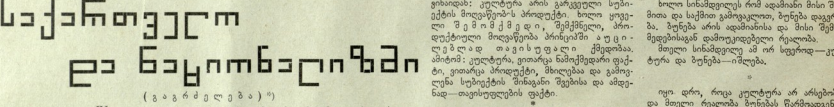
aufzuhalten, und den nationalen Bewegungen hilfsreich zur Seite zu stehen war gezwungen, sondern die Völkerverbande auszuwerten. Denselben Weg mußte das Reich gehen, das sein eigenes Leben und Zusammenwirken mit den anderen Nationen, auf dem nationalen Prinzip und der Gleichberechtigung aufbaute.

Das alles geschah im Laufe der letzten 15 Jahre! Und am Ende dieser Zeit. In diesem Monat, ist es geschehen, was uns zu erneuter Überlegung macht: Wie werden die Hoffnungen, aus die im Partnern weitergestaltet? Wir werden weiter verdrängen, der Völkerverbund — Moskau, die III. Internationale oder Leiteren des Ersten?

Die Krise, in der sich der Völkerverbund zur Zeit befindet, ist zu vermeiden. Die Hoffnungen, aus die günstige Wendung sind gerichtet. Das Ziel der Gründung dieser Institut-Vereinigung für freie Völker und Nationen — ist hoffnungsvoll verweisen worden: durch die Aufnahme der UdSSR hat sich der Völkerverbund selbst das Grab gegraben und es besteht wenig Hoffnung.

Einem anderen Eintrag hinterließ die Moskauer Versammlung (August-September) — der letzte Kongress der Völkerverbande — die Zusammenkunft einer Gruppe von Vertretern der internationalen Arbeiterbewegung, die die UdSSR in die Völkerverbande einbeziehen wollte. Die Gruppe hat den Führer, die Ressourcen — die Staatshaus und die vielen Millionen Mitglieder mit den Beiständen — hinter sich. Dort hat Moskau seine eigene Taktik erneuert und neue Dispositionen getroffen, auf seine Abkehr aber — die Vernichtung der gegenwärtigen sozialen Ordnung — nicht verzichtet. Im Gegenteil, es verteilte alle Konflikte. Der Kongress verfiel in selbster Eintracht. Die nationale Opposition, genannt „Ukraisimus“, wurde vorher verurteilt, sie wurde rechtzeitig in „Stutzhalt!“ genommen. —

Der Kongress vermerkte die Niederlagen und Siege, die verlorenen und eroberten Positionen, Man bestätigte die Ergebnisse der letzten Jahre. Die größte Feinde die nationalen Staaten, und die nationalen Bewegungen sind, und das die größte Gefahr von dieser Seite droht! Als größter Sieg wurde „die Erberaubung und Nutharmung“ des Völkerverbandes verurteilt. Die Profiteure der sozialistischen Staaten, wegen der Wohlhabert der Kommunisten, versiegeln und wurden baltisiert, weil das Hauptinstrument dieser Staaten — der Völkerverbund — in ihren Händen verfallen ist. Die Illusionäre Deletierte hat seine Hoffnungen ausgeprochen, auf seine Abkehr wurde sowjetisiert, weil, nannte den Termin und zeigte den Weg dazu. Nach seiner Meinung wird es geschehen, wenn ein europäischer Staat in einem blutigen Kampf umgibt. Das wird das Signal für die allgemeine Erhebung sein. Diese Erhebung

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

სიხშირით მხოლოდ ერთი უფლები მომართვის მიმართებაში ერთი ლაშქარ არაფერი იყო მისთვის, ვიდრე მისივე ხელისა და იგივე ხალხის, და თავისი უფლებების ძალიან შემოკლება. ასევე ერთი უფლება ერის წინააღმდეგ მათი მოქმედება იყო, ანუ ერთი მხარის დადგენა და ლაშქარი იგი მისთვის.

Aus der Zeit der Araberherzoge stammen die berühmten Märtyrer der georgischen Kirche: Neophytus, Bischof von Urtsnisi (eine Stadt in Georgien), selbst ein Araber aus Bagdad, der mit dem arabischen Heer nach Georgien gekommen, beim Anblick des frommen Lebens der georgischen Mönche sich bekehrte hatte.

Drei Feldherren: David und Konstantin († 668) und Gobron oder Michael († 914).

Der König Artschil, der in arabischer Gefangenschaft geraten, wegen seiner Glaubensfreiheit entgeltlich wurde (718).

Abu von Tiflis, ein bekehrter Araber aus Bagdad († 769).

Der 81-jährige Prinz Konstantin († 833) und noch viele andere, die für Christus freudig in den Tod gegangen sind.

Zu diesem heldenmütigen Ringen des georgischen Volkes um seinen Glauben schreibt Dr. Konrad Lübke: „Ein wirklich großartiges und unvergängliches Denkmal setzte Georgien sich selbst mit dieser unüberwindlichen Abhängigkeit an seinen eigenen Glauben. Sein Volk wurde damals zu einer christlichen Heldensache und Märtyrertum, zu deren opferwilligen Treue und Standhaftigkeit die Gegenwart voller Bewunderung und Anerkennung aufblühen muß.“

Ein Glück für Georgien war es, daß die Araberherrschaft gegen Ende des 10. Jahrhunderts abnahm und bald auch zusammenbrach. Die Georgier waren jetzt Herren im Lande, und so konnte das Werk der Reformation und des Aufstiegs tatkräftig in die Tat umgesetzt werden. Die Kirche erhielt sich bald von den schweren Wunden, die ihr der Islam geschlagen hatte; so ging mit dem politischen und kulturellen Aufstieg auch die Stärkung der kirchlichen Disziplin und Moral hand in Hand.

Schon im IX. Jahrhundert hatte eine stärkere enge Vereinigung aller Provinzen Georgiens unter eine Herrschaft eingesetzt. Im X. Jahrhundert war die Oberherrschaft des Königs Bagrat III. (904–1014) fast in ganz Georgien anerkannt. Der Schwerpunkt des Reiches lag noch im Westen. Die Stadt Kutais war die Residenz des Königs, wo die berühmte Kathedrale, die Kirche Zeugnis von Kunstgenüssen den „größtartigen und kunstreichsten Bau des mittelalterlichen Georgiens“, ausführte. In diesem Don, der 1003 vollendet wurde, treffen wir schon, aber auch zum erstenmal in der Geschichte, die sogenannten arabischen Ziffern an, die in Europa erst im 13. Jahrhundert Eingang gefunden haben. Eine der Merkwürdigkeiten dieses Domes liegt auch darin, daß sein Portal, trotz des Gewölbe- und Kuppelbaus der Kirche, die ersten Spitzbogenversuche aufweist, die später in der Gotik zur vollen Entfaltung gelangt sind. Dieses Wunderwerk ist 1092 von den Türken zerstört und seines ganzen Reichtums und Schmuckes beraubt worden. Heute bieten sich dem Beobachter nur noch imposante Ruinen dar.

Der politische und kulturelle Aufstieg erfuhr eine kurze Unterbrechung durch den Einfall der Selджуken, die das Land planmäßig ausraubten.

Dem König David dem „Erneuerer“ (1089 bis 1125) gelang es, das Land von diesen Horden zu reinigen. In der Zeit der berühmten König Tamar (1114–1212) erlebte Georgien seine Blütezeit und erreichte seine größte Ausdehnung vom Kaspischen Meer bis zum Schwarzen, und vom Kaukasus bis nach Arrat, Eserum und Trapezunt.

Die georgischen Fürsten waren sehr religiös und ließen stiftlichen Wert als Heilige verehren.

David war selbst ein großer Theologe und Erbauer der berühmten Kathedrale und der theologischen Hochschule von Gelati.

Der zur Zeit der Kreuzzüge im Abendland berühmte georgische „König David“ — angeblich ein Mongolenfürst, der sich zum Christentum bekehrte und die Ausrottung aller Mohammedaner beschlossen haben soll — ist kein anderer, als dieser König David von Georgien, der damals den Schrecken der Mohammedaner bildete.

Um die durch langwierige Kriege und Beherrschung mit den Völkern des Islams in Verfall gekommene kirchliche Zucht und Volkssittlichkeit zu heben, berief David ein kirch-

liches Nationalkonzil, das 1103 in Ruis-Urtsnisi stattfand. Auf dieser Synode wurden unwürdige Bischöfe abgesetzt und 15 Kanones ausgabe der armenischen Heerfahrt. Auf die ihnen Pflicht gemacht wurde. Unter dem Namen Deglis-Deba (= Säulenauschrift) von Ruis-Urtsnisi, sind sie als eines der ältesten Denkmäler georgischer Gesetzgebung anzusehen.

Der König dachte auch an die Gewinnung der Armerier für die Orthodoxie. Nach der Einnahme der armenischen Heerfahrt. Auf die er (1124–1125) den Selджуken entziff (seit dieser Zeit blieb ein Teil Armeniens im Besitz der Georgier und der Katholikos-Patriarch von Etschmiadzin erhielt die notwendige Investitur von den georgischen Königen) versammelte er ein großes Nationalkonzil, die bald in einen so unverständlichen Theologenstreit ausartete, daß sich der König auf der Synode selbst offerierte und darüber beschwerte. Alle seine Bemühungen waren erfolglos, und so bildete der Gegensatz zwischen beiden Nationen bestehen.

Wenn der König David als Begründer der georgischen Größe anzusehen ist, so stellt die Königin Tamar, die bei uns den Titel des Königs und nicht der Königin trägt, die Verkörperung alles dessen dar, worauf nur eine Nation auf politischen, kulturellen und religiösen Gebiet stolz sein kann. Sie galt als Herrscherin, so groß als Kulturförderin, groß als Heilige. In der Weltgeschichte gibt es wohl kein Herrscher und Frauenbild, das so hoch stünde wie das der Königin Tamar. Die Mohammedaner meinten, sie stünde im Bunde mit dem Teufel und nur diesem Umstand verdanke sie ihre Siege über den Islam. Deshalb sei sie nach ihrem Tode in der Hölle begraben worden. Tamar hat nämlich, als sie sich trübendpflüchtig Staaten besiegt und sich trübendpflüchtig gemacht. Um sie besser in Schach zu halten, gründete sie das Kaiserreich Trapezunt und übergab es ihrem Neffen Alexios Komnenos. Ungeheure Schätze an Gold, Edelsteinen, Kunstwerken, die Mohammedaner gestohlen hatten in Tiflis zusammen. Das Land war damals so reich, daß sogar die Bauern aus silbernen Schüsseln aßen.

Die Entstehung fast aller Burgen, Kirchen und Klöster, die noch heute existieren, werden ihr zugeschrieben. Ihr Meisterwerk ist die siebenstöckige Heiligenscheine von Utschis, die aus 700 Kammern bestehend, in Felsen gehauen ist. Ihr Reichtum und ihre künstlerische Schönheit war in ganz Asien bekannt und bewundert; die Hauptkirche derselben hatte drei Türme; zwei davon waren 100 Fuß hoch. 1102 ist die ganze Stadt von den Persern verwüstet und ihrer Schätze beraubt worden.

Wenn die Königin Tamar für die Bauten und das materielle Wohlergehen des Volkes sorgte, so hat sie die lebendige Kirche nicht vergessen. Bald nach ihrem Regierungsantritt berief sie eine Nationalsynode, welche die Reform des kirchlichen Lebens in die Hand nahm. Leider sind deren Akte nicht bis auf uns gekommen; wir wissen nur, daß einige Bischöfe durch fromme Priester ersetzt wurden.

Wie der König David, so hat auch sie an die Armerier gedacht und zwischen georgischen und armenischen Theologen zwei Dispute veranstaltet. Der erste war erfolglos, aber der zweite, den König David und der Johannes, der Bruder des armenischen Feldherren Zacharias, sich zur Orthodoxie bekehrte.

Mit der politischen und sozialen Machtentfaltung ging Hand in Hand der kulturelle und religiöse Aufstieg: Es entstanden wissenschaftliche Zentren unter denen die sogenannten vier Akademien von Alaverdi, Drebne, Igaltio und Gelati zu nennen sind.

Daneben bestanden zahlreiche Klöster, circa 300 an der Zahl, deren gelehrte Mönche mit den bedeutendsten im literarischen Schaffen weitestdriften. Die Zahl der Mönche war überaus groß. Einige Klöster beherbergten sogar circa 6000 Mönche, so z. B. das Kloster des hl. David Garejeli mit seiner Bektubas, d. h. Mönchsgemeinde. Das alles nur in Georgien. Auch im Ausland gab es Klöster, die von den georgischen Königen im V. und VI. Jahrhundert gegründeten Konventen kamen andere neue hinzu: In Palästina allein gab es über 20, von denen das berühmte Kloster zum Hl. Kreuz, das im Jahre

1038 wenn nicht gegründet so doch wenigstens neu wiederhergestellt wurde. Andere georgische Klöster befanden sich in Jerusalem, in Bethlehem, auf dem Berge Sinal, auf der Insel Cypern, in Syrien, auf dem Schwarzberg und „Wunderberg“ bei Antiochia, in Bulgarien das sogenannte Patriarchische Kloster (das heutige Baskoko, gegründet im XII. Jahrhundert von dem Gelehrten Petrus Pakurianos), so nach dem Byzantinier Petri das erste Seminar der christlichen Welt bestand. Ein anderes Kloster in Rumänien. Im allgemeinen muß man sagen, daß die Balkanhalbinsel lange Zeit unter georgischem Einfluß stand. Dazu zeigt auch unter anderem die balkanische Buchdruckkunst, die wenigstens in der Ornamantik, mit der georgischen starke Ähnlichkeit aufweist. (Darauf ist vor kurzem eine Broschüre in französischer Sprache erschienen) Georgische Klöster gab es auch in Konstantinopel, in Saloniki, auf dem Olympus in Bythynien und auf dem Latros. Das bekannteste von allen aber ist das Ivironkloster auf dem Athos.

Der Gründer dieses Klosters ist der hl. Johannes Churside, der eigentliche Erbauer desselben aber der frühere Heerführer Torak-gersiege über den aufständischen Basilas, der mit Beute beladen, große Tornike auf den Berg Athos zurück, wo er 980 das genannte Kloster baute. Dieses Kloster wurde zum geistigen Bindeglied zwischen Byzanz und Georgien.

Die kirchliche Wissenschaft setzte schon im V. Jahrhundert, aus welchem wir noch heute ein wertvolles Werk besitzen, ein und erreichte im XII. Jahrhundert ihren Höhepunkt: Nebst der Hl. Schrift wurden alle Kirchenbücher des Orients und die heidnischen Philosophen aus Griechisch übersetzt. Dazu kamen Übertragungen aus dem Kophtischen, Syrischen, Armenischen und Arabischen. Daneben treten Originalarbeiten, die zumal auf historischem, exegetischem und hagiographischem Gebiete Großes geleistet haben.

Der Kürze halber erwähne ich nur einige Schriftsteller:

Euthimius († 1028) und Georgius († 1065), beide Vorsteher der iberischen Laura auf dem Athos.

Arsen von Igaltio, Begründer der Hochschule seiner Vaterstadt und Rektor der Akademie von Gelati, im XII. Jahrhundert.

Ephrem Mzre, d. h. der Kleine (1027 bis 1100).

Johannes Petrits, aus dem Kloster Baskoko im XI. Jahrhundert, ein Neoplatoniker, genannt „der wahre Philosoph“.

Michael Mordkeli, d. h. der Gebückte, der ein Sammelwerk von liturgischen Gedichten und Gesängen hinterlassen hat.

Johannes von Bolnisi (980–1014), ein großer Kanzleier. Seine Beredsamkeit erwarb ihm den Beinamen „Chrysostomus“.

Aus späterer Zeit:

Der Mönch Saba Sulehan Orbeliani (1059 bis 1125), der liebenswürdige Fabulist, der La Fontaine am nächsten steht. Seine Fabeln sind in drei Bänden in deutscher und Lige — sind vor kurzem in deutscher Übersetzung in Berlin erschienen.

Antonius, I. Katholikos von ganz Georgien (1120–1178), vielleicht der universellste und genialste Geist aller georgischen Kirchenchriftsteller.

Gabriel, Bischof von Kutais († 1806). Seine Predigten sind ins Englische übersetzt worden.

Ein großer Teil der kirchlichen Literatur, sowie der profanen, von deren Besprechung ich hier ganz absehe, ist im Laufe der Jahrhunderte in die Hände der Griechen und Italiener gelang. Trotzdem werden noch heute in Tiflis gegen 1000 georgische Handschriften aufbewahrt, von denen die ältesten bis ins V. Jahrhundert zurückreichen. Georgische Handschriften befinden sich auch in Athen, in Wien, in Prag, in London, Paris, Graz und Wien, und deren Folgen zu Grunde gegangen. Trotzdem werden noch heute in Tiflis gegen 1000 georgische Handschriften aufbewahrt, von denen die ältesten bis ins V. Jahrhundert zurückreichen. Georgische Handschriften befinden sich auch in Athen, in Wien, in Prag, in London, Paris, Graz und Wien, und deren Folgen zu Grunde gegangen. Trotzdem werden noch heute in Tiflis gegen 1000 georgische Handschriften aufbewahrt, von denen die ältesten bis ins V. Jahrhundert zurückreichen. Georgische Handschriften befinden sich auch in Athen, in Wien, in Prag, in London, Paris, Graz und Wien, und deren Folgen zu Grunde gegangen.

Dem blühenden Leben berief ein jedes Ende der Einfälle der Mongolen 13. Jahrhundert, die alles verwüsteten und die Kirchen ausraubten. Anfang des 14. Jahrhunderts wurde die Kirche durch den Einfall von kommt der wilde Tjurning, dessen Kriegsscharen sich scheinbar über Georgien ergießen und alles in Asche und Schutt legen. Die im selben Jahrhundert erfolgte Eroberung der Städte in drei Königreiche und fünf Fürstentümern und die ungestörte Konstantinopel vollständig in den Niedergang. Das XVI. und XVII. Jahrhundert ist die dunkle Zeit Georgiens: Im Osten herrschen die Perser, im Westen die Türken. Einige Fürsten müssen erzwungen den Islam anzunehmen, andere aber ungestört der Kirche treu. Der Patriarchenstuhl wird zum Spielball in der Hand der Schattengewalt. Bald geht das ganze Fürstentum Samzche zum Islam über. Die Grausamkeit des persischen Schahs. Als aber über die historischen Drangsalen: An einem Prinzgestorben werden, nach den Berichten, 5000 Gläubige im Kloster des David Garejeli niedergemetzelt. Den Höhepunkt erreichte die Bedrückung, als 1615 eine Mission Georgier — die italienischen Missionare geben diese Zahl an — gelang, nach Persien zu reisen und dort einen Freundschaftsvertrag mit Russland. Nach dem Tode des letzten Königs (1800) sprach Rußland, an freien feierlichen Verträgen zum Troste, im Jahre 1801, die Annexion Georgiens aus und verpflichtete damit auch die Selbständigkeit der Kirche. Der letzte katholikos Patriarch Antonius II. wurde 1811 nach Rußland verbannt und die georgische Kirche der russischen Synode unterstellt. Sie hat unter der Russenherrschaft ebensoviel zu leiden gehabt wie unter Türken und Persern. Erst durch die Revolution wurde die kirchliche Erlösung. ... Von 1912 an gehört Georgien nur Sowjet-Union, in welcher die georgische Kirche die einzige Kirche ist, die eine geordnete vollständige Hierarchie besitzt.

Seit 1917 wird die georgische Kirche folgendermaßen verwaltet: Das Oberhaupt der Kirche ist „der Katholikos-Patriarch von ganz Georgien“. Der letzte Katholikos-Patriarch Antonius II. wurde 1811 nach Rußland verbannt und die georgische Kirche der russischen Synode unterstellt. Sie hat unter der Russenherrschaft ebensoviel zu leiden gehabt wie unter Türken und Persern. Erst durch die Revolution wurde die kirchliche Erlösung. ... Von 1912 an gehört Georgien nur Sowjet-Union, in welcher die georgische Kirche die einzige Kirche ist, die eine geordnete vollständige Hierarchie besitzt.

Seit 1917 wird die georgische Kirche folgendermaßen verwaltet: Das Oberhaupt der Kirche ist „der Katholikos-Patriarch von ganz Georgien“. Der letzte Katholikos-Patriarch Antonius II. wurde 1811 nach Rußland verbannt und die georgische Kirche der russischen Synode unterstellt. Sie hat unter der Russenherrschaft ebensoviel zu leiden gehabt wie unter Türken und Persern. Erst durch die Revolution wurde die kirchliche Erlösung. ... Von 1912 an gehört Georgien nur Sowjet-Union, in welcher die georgische Kirche die einzige Kirche ist, die eine geordnete vollständige Hierarchie besitzt.

Von den 76 Bischofsstühlen, die zeitweise existierten, werden 1917 nur noch 11 errichtet, die nicht einmal alle besetzt sind.

Seit 1917 hat die georgische Kirche schon 5 Patriarchen gehabt:

- Kyrion II. (1917–1918).
- Leonid (1918–1924).
- Ambrusios (1924–1927).
- Christophorus (1927–1931).
- Kalistrates ab 1931.

M. Tardischwili

Herausgeber von der Organisation der georgischen Nationalisten

Verantwortlich: Konradin Chokoba, Berlin NW 8, Lindengr. 2

Druck: ASSM-Druck, Berlin SW 6, Hindenburg 225